

Emma Ranta

Oikea hetki

Oikea hetki

Emma Ranta

Oikea hetki

SAGA Egmont

Oikea hetki

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2018, 2026 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727357386

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Yksityisessä paratiisissa

– Tervetuloa Villa Cottaan! Toivottavasti viihdytte tämän illan meidän vierainamme! Mehän olemme jo vuosia perinteisesti kokoontuneet tänne päättämään kesäkautta. Joskus on jouduttu pysymään sisätiloissa, aikamoisen ukonilman uhreiksikin kerran jouduttiin. Tänään sää kuitenkin näyttää suosivan meitä. Tämän täydellisempi ei elokuinen ilta voi olla. Kippis!

Ylilääkäri Sakari Toivonen kohotti maljan, ja he muut seurasivat perässä. Aino seiso ihan lähellä Aleksia, ja miehen toinen käsi oli hänen uumal-
laan. Aleksin ele viestitti, että Aino oli hänen, eikä Ainolla ollut mitään sitä vastaan. Jos hän olisi tullut

tänne yksin, hän olisi tuntenut olonsa todella orvoksi. Aleksi oli hänen siltansa oman elämän ja tämän hulppean huvilan välillä.

Kun Aino oli nähnyt huvilan, hän ei ollut ensin uskoa silmiään. Saattoiko tällaista edes olla olemassa!

– Se Cotta ei sitten tarkoita mitään kotaa, että tiedät, Aleksi oli valistanut häntä jo matkalla.

– Cotta on italiaa ja tarkoittaa ihastusta. Se paikka on todella nimensä veroinen, saatpa nähdä.

Kun Aino katsoi Toivosen rinnalla seisovaa nuorta naista, hän mietti, oliko tämä mahtanut antaa paikalle nimen. Hänen oli vaikea kuvitella, että vähän kuivakan oloisen yllilääkärin aika ja viitseliäisyys olisivat riittäneet sopivan sanan keksimiseen. Mies näytti siltä, ettei hyvä mielikuvitus ollut hänen vahvin puolensa.

Vaimon nimi oli Sarianna, ja hän oli avioitunut reippaasti yli viisikymppisen Toivosen kanssa kolme vuotta sitten. Sitä ennen yllilääkäri oli ollut naimisissa ikäisensä naisen kanssa, joka oli myös hänen kolmen lapsensa äiti. Lapset olivat jo aikuisia.

– Se entinen vaimo olikin oikea huuhkaja, Aleksi oli kertonut. Miehen sanat olivat yllättäneet Ainon, sillä ei Aleksin tapana ollut puhua ihmisistä pahaa.

– Hän seiso i aina miehensä rinnalla naama nor-sunveellä ja katseli vieraita pitkin nenänvarttaan. Siinäpä oli todella tympeä ihminen! mies oli kuitenkin selostanut.

Aino ei ollut ihan varma, olisiko halunnut tutustua tähän nykyiseen vaimoon yhtään sen enempää kuin entiseenkään. Sarianna oli oikea blondivitsien ruumiillistuma. Syvään uurretusta kaula-aukosta esiin pyrkivät rinnat olivat tuskin luomut, ja ihan varmasti myös paksuihin huuliin oli pantu täytettä.

Aino häpesi omia ajatuksiaan. Mikä hän oli sanomaan mitään kenenkään elämästä! Ei ollut hänen asiansa tuomita toisten ulkonäköönsä tekemiä muutoksia. Jos Sarianna oli tyytyväinen nukkevaimon elämäänsä menestyvän miehen rinnalla, se oli hänen oma asiansa. Sakari Toivosella oli sairaalatyön ohella myös tuottoisa yksityispraktiikka, eikä rahaa Aleksin mukaan puuttunut. Aino oli jo huomannut, että jos ihminen oli rikas, hän oli Aleksin silmissä erityisen kiinnostava. Köyhät älkööt vaivautuko, Aino ajatteli huvittuneena.

Aino oli Toivosen huvilalla tasan ensimmäistä kertaa. Kaksi vuotta sitten hänen ja Aleksin seurustelu oli ollut vielä niin alkutekijöissään, ettei hän ollut halunnut lähteä mukaan, vaikka Aleks sitä

oli ehdottanutkin. Vuosi sitten juhlat olivat osuneet samalle viikonlopulle, jolloin Aino oli jo ehtinyt varata Ruotsin risteilyn kahden opiskelukaverinsa kanssa.

Se, ettei hän ollut päässyt Toivosen juhliin, oli oikeastaan ollut helpotus. Hän oli kuullut paljon Toivosen elokuisista kekkereistä, joita kuulemma odotettiin kuin kuuta nousevaa, ja arvellut, etteivät ne ehkä olleet sellainen tilaisuus, jossa hän itse olisi tuntenut olevansa kuin kala vedessä.

Kutsu sinne oli vähän kuin Linnan juhlien kutsu pienoiskoossa. Osa vierasjoukosta oli vakikamaa. Muiden osastojen ylilääkärit kutsuttiin, samoin Toivosen oman osaston lääkärit. Jokunen muunkin henkilökunnan edustaja sai joka vuosi armon. Sisätautiosaston osastonhoitaja oli joka kerta paikalla, olihan hän Toivosen läheinen työpari. Aino tunnisti myös pari Aleksin osaston tavallista rivihoitajaa. Koko henkilökuntaa huvilalle ei tietenkään olisi voinutkaan kutsua, sillä jonkunhan täytyi olla töissäkin.

Aino huomasi vieraiden joukossa myös puolittun fysioterapeutin sekä sairaalan sosiaalihoitajan. Vieraita oli viitisenkymmentä. Toivosen kutsu oli avec, mutta osa vieraista ei edes tainnut mainita sitä kotona. Aino oli hetki sitten kuullut kahden

mieslääkärin puhuvan A-luokan kemuista ja katselevan hoitajia sillä silmällä.

Villa Cotta oli meren rannalla, mutta sillä tavalla suojaisassa poukamassa, ettei tyrskyjen ääntä kuulunut. Upean enimmäkseen lasiseinäisen huvilan ympärillä oli laaja tontti, ja kun katseli ympärilleen, ei olisi uskonut, että nyt oltiin karussa merenrannamaisemassa. Vähän sivummalla tosin oli kalliotakin, mutta huvilan ympärillä komeilivat rehevät kukkaistutukset. Ehkä niitä varten oli tuotu paikalle autolasteittain multaa, Aino mietti.

Huvila oli rakennettu rantatöyrään päälle. Laiturille päästäkseen oli laskeuduttava pitkät portaat. Alhaalla rannassa oli katettu patio, joka nyt oli koristeltu erivärisin paperilyhdyin. Laiturilla olisi voinut vaikka tanssia, ja niin täällä kuulemma jossain vaiheessa tavattiin tehdäkin. Joku oli joskus innostunut valssaamaan niin vauhdikkaasti, että oli tipahtanut veteen.

Laituriin oli kiinnitettynä katettu vene, jonka hintaa Aino saattoi vain arvella. Vesiskootteri ja soutuvene kuuluivat myös kalustoon. Toivonen oli lihaksikas mies, jonka kuntoiluinnosta sairaalassa vitsailtiin. Toivosen lomarutiineihin kuului varmaankin kiivas soutulenkki, maisemien katselua

varten vene tuskin oli. Tosin Aleksi oli matkalla kertonut, että sisällä huvilassa oli myös täydellisesti varusteltu kuntosali. Timmistä olemuksesta päätellen myös Sarianna viihtyi siellä, eikä taatusti kauhtuneissa verkkahousuissa.

– Ne, jotka jäävät tänne yöksi, voivat käydä viemässä tavaransa mökkeihin, Toivonen selitti ja osoitti vähän kauempana olevaa pikkuisten tupien rivistöä.

Rakennukset näyttivät leikkimökeiltä, mutta Aleksin mukaan kaksi ihmistä mahtui hyvin yöpymään kussakin. Mökkejä oli kymmenkunta, joten osa väestä palasi juhlien päätyttyä taksilla kaupunkiin. Aleksi oli tänä vuonna saanut esimieheltään avaimen mökkiin, joten he olivat tulleet omalla autolla ja palasivat kotiin vasta huomenna. Yöpyjiä kuulemma odotti seuraavana päivänä ikimuistoinen brunssi.

– Ruokailu on 20 minuutin kuluttua, Toivonen kuulutti katsottuaan aikaa kellostaan.

Aino oli tullessaan nähnyt lasiseinien läpi, miten kokonainen liuta virallisen näköisiin asuihin pukeutuneita tarjoilijoita parveili sisällä. Pöydissä näytti olevan valkoiset liinat. Aino ehti ajatella sen olevan outoa mökkiolosuhteissa, kunnes muisti, että tämä oli huvila ja että sehän oli

ihan eri asia. Alekski oli matkalla jopa varoittanut häntä käyttämästä mökki-sanaa. Se olisi ollut brutaali virhe.

– Olet sitten ottanut oman hoiturin mukaan, Aleksin kollega sanoi kopauttaen häntä olkapäälle.

– Minä kyllä opiskelen nykyään lääkiksessä, Ainolta pääsi.

Hän ei hävennyt hoitajataustaansa, mutta miehen alentuva puhetyyli sai hänet näkemään punaista.

– Ai niinkö? Miten minä muistan, että oltaisiin joskus oltu samalla osastolla töissä...

– Pitää paikkansa, Aino sanoi ja yritti parhaansa mukaan hillitä itseään.

Hän ei muistanut lääkärin nimeä, mutta tämä oli ollut hyvin ylimielinen hoitajia kohtaan. Sille oli takanapäin naureskeltu, sillä mies oli tullut osastolle aivan hiljattain, kun taas osalla hoitajista oli takanaan hyvinkin pitkä ura. Nuori kukonpoika ei antanut mitään arvoa kokemukselle. Noista parista kuukaudesta, jotka he olivat olleet samalla osastolla, oli jo vuosia, mutta näytti siltä, ettei mies ollut niistä ajoista juurikaan viisastunut.

– Että lääkikseen... No, käy kai se niinkin, mies hymähti.

– Miksei kävisi? Aino kysyi terävästi. – Ihan samat pääsykokeet minä kävin läpi kuin mitä sinäkin aikanasasi. Ehdin vain olla lukion ja lääkiksen välissä muutaman vuoden töissä.

Aino oli hoitajavuosinaan myös suorittanut iltalukiossa pitkän matematiikan, kemian ja fysiikan lukiokurssit, koska ei aikanaan lukioon mennessään ollut valinnut niitä. Siihen aikaan hänellä ei ollut ollut sen kummempia urasuunnitelmia, kunnianhimo oli iskenyt vasta myöhemmin.

– Joopa joo, mies hymähti.

Typerys, Aino tuhisi mielessään.

– Mennään käymään mökissä, Aleksi sanoi, otti häntä käsipuolesta ja lähti taluttamaan häntä mökki kolmoseen.

– Mikä näiden mökkien tarkoitus oikein on? Aino ihmetteli.

Tuskin niitä sentään kerran vuodessa järjestettäviä juhlia varten oli rakennettu.

– Muistan Sakarin kertoneen joskus, että hänen eksällään oli suuri suku. Sukulaiset änkesivät tänne, ja oli kätevämpi laittaa heidät nukkumaan muualle kuin päärakennukseen. Tosin rantasaunan yhteydessä on myös pari vieraskamaria, niissä on mukavuudetkin. Nythän me joudumme käyttämään tuota ulkokuuusia.

– Ehkä me kestämmme sen, Aino naurahti.

– Vaimolla oli muistaakseni myös partiotaista, ja Toivosten tytär on jatkanut sitä harrastusta. Täällä on kuulemma pidetty joskus jotain leirejä.

– Sitten minä ymmärrän, Aino nyökkäsi.

Oli vaikea kuvitella mellastavia lapsia lasipalatsiin, eikä kai kaikilla nykyajan herkuilla varusteltu asumus olisi millään tavalla leiriolosuhteita vastannutkaan.

– Toki täällä pidetään muitakin juhlia kuin nämä henkilökunnan kesäkauden päättäjäiset, Aleksi jatkoi. – Sakari on monessa mukana, ja täällä on joskus ollut jotain alan kokouksiakin, joissa on ollut osanottajia ympäri maailmaa.

Aino saattoi hyvin kuvitella, miten haltioissaan kaukaa tulevat olivat paikasta. Villa Cotta oli paratiisi, sitä ei käynyt kieltäminen, vaikka tällainen pröystäily saikin Ainon jollain tavalla ärtyneeksi. Oliko oikein, että joillakin ei ollut mitään, ja sitten oli Sakari Toivosen kaltaisia ihmisiä, joilla oli varaa tällaiseen?

Miehen kunniaksi oli tietenkin sanottava, että tämä halusi ainakin kerran vuodessa jakaa paratiisinsa heidän tavallisten talliaisten kanssa. Siitä päätellen, miten monia ihastuneita henkäisyjä Aino oli jo ehtinyt kuulla, hän ei ollut ainoa ensikertalainen.

Pikkumökki oli vaatimaton, mutta siisti. Toisella reunalla oli kerrossänky, toisella seinustalla pieni pöytä ja kaksi tuolia. Oli sähkö ja jopa lämpöpatterikin, mutta sitä ei tänään tarvittu. Lattialla oli kotoisan näköinen räsymatto, ikkunassa sievät pitsiverhot.

– Mikäs täällä on uinuessa, Alekski kehui.

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun Alekski sai kunnian olla Toivosen huvilalla yötä. Ainolle ei ollut selvinnyt, millä perusteella mökkien avaimet jaettiin, ehkä pärstäkertoimella. Alekski ainakin oli tehnyt parhaansa ollakseen esimiehensä mieleen.

Ainoa oli monesti huvittanut, miten jumalovasti Alekski Toivosesta puhui. Taustalla saattoi olla sekin, että Toivonen oli jo sen verran iällä, että siirtyisi ehkä jossain vaiheessa pelkästään yksityislääkäriksi. Toivosella saattoi olla jotain sanottavaa seuraajansa suhteen, joten Alekski oli päättänyt pelata varman päälle.

Aino tarkisti peilistä, että hänen hiuksensa olivat hyvin ja meikki kohdallaan. Hän oli ostanut tilaisuutta varten uuden vaaleanvihreän kotelomekon, joka oli vielä kotona tuntunut melkein ylelliseltä, olihan kangaskin jotain silkintapaista. Myyjä oli kehunut, miten leningin väri sopi täydellisesti hänen vihertäviin silmiinsä.

Perillä Aino oli huomannut, että oli näissä ympyröissä enemmänkin harmaavarpusosastoa. Se sopi hänelle, sillä ei hän olisi huomion keskipisteenä halunnut ollakaan. Sitä paitsi Villa Cotassa siihen olisi tarvittu muutakin kuin pikkusievä kolttu, Aino ajatteli samalla kun näki avoimesta ovesta Sariannan kävelevän pihassa. Naisella oli korkeimmat Aion koskaan näkemät korot, mutta kävely tuntui silti sujuvan vaivattomasti.

– Ovat nuokin mökkikengät, Aino tuhahti ääneen ja huomasi samassa lipsahduksensa.

– Hups, sanaa ”mökki” ei saanutkaan käyttää täällä.

– Olisi muuten parempi, ellet myöskään puhuisi opiskelustasi, Aleksி huomautti äkkiä.

– Anteeksi mitä? Aino kysyi ja kääntyi katsomaan Aleksia. – Miten niin?

– No, ihan muuten vain.

– Tarkoitatko, etten olisi saanut äsken korjata, kun ystäväsi sanoi minua hoituriksi?

– Mitä vikaa hoitajissa on?

– Ei tosiaankaan mitään.

Aion verenpaine alkoi nousta. Päänsärky, joka jo matkalla oli antanut viitteitä olemassaolostaan, alkoi yhtäkkiä myös voimistua. Se tästä vielä puuttuikin! – Sinä tiedät oikein hyvin, että minä jos kuka arvostan hoitajia todella paljon. Aion olla

valmis mihin tahansa mielenosoitukseen heidän etujensa puolesta vielä sen jälkeenkin, kun olen valmistunut lääkäriksi.

– Tuon ay-kiihkosi voit täällä myös unohtaa, pyydän. Nyt on tarkoitus pitää hauskaa eikä puhua työasioista. Olisi todella omituista ja suorastaan noloa, jos alkaisit vaahdota täällä hoitaja-agendaasi, Aleksi sanoi.

– Minä en ole puhunut kenenkään kanssa työasioista. Mainitsin opiskelevani lääkiksessä, kun tuo mies äsken muistutti siitä, että olemme joskus olleet hetken töissä samalla osastolla. Eikö hoitaja saa sinun mielestäsi jatkaa opiskelujaan?

– En minä sitä tarkoita.

– Onko sinusta väärin, että ihminen, joka on entisessä työssään vaihtanut vaippoja ja siivonnut potilaiden eritteitä, yhtäkkiä päättääkin ruveta lääkäriksi? Viekö se sinun mielestäsi jollain tavalla glamouria teiltä lääkäreiltä? Tehän pidätte itseänne yli-ihmisinä, tai ainakin jotkut teistä. Onko lääkäri, joka on joskus joutunut tekemään ihan sitä fyysistä ruohonjuuritason duunia, jotenkin huonompi kuin nenä kiinni kirjassa paahtanut kollegansa, joka ei ole tehnyt päivääkään niin sanottua paskaduunia? Aino kivahti.

Epätavallinen Amor suistaa elämän raiteiltaan

Lääkäriksi opiskeleva Aino on ajamassa kesäjuhlista kotiin, kun hän huomaa metsätiellä vanhan miehen, joka on loukannut itsensä vakavasti. Aino poimii miehen kyytiinsä ja kiidättää hänet lähimpään terveyskeskukseen.

Osastolla kaksikon ottaa vastaan lääkäri Antti, joka on ymmällään potilaan äkäisestä luonteesta. Pentti on tottunut pärjäämään yksin eikä aio alistua ihan kenen tahansa hoidettavaksi. Antin ja Ainon on tehtävä yhteistyötä äkäpussin kesyttämiseksi – ja koitoksen myötä Aino huomaa tunteidensa heräävän...

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.